

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **A. B.**, zastoupena Mgr. Michalem Hledíkem, LL.M., advokátem se sídlem náměstí 17. listopadu 1611, Kladno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2025, č. j. MV-73940-4/SO-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2025, č. j. 2 A 41/2025 - 18,

**t a k t o :**

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně požádala o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ministerstvo vnitra její žádosti nevyhovělo, neboť se žalobkyně dobrovolně vzdala dočasné ochrany udělené v Lotyšsku, čímž přestala splňovat podmínky pro udělení víza dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Následně žalobkyně žádala o nové posouzení důvodů neudělení víza. Žalovaná napadeným rozhodnutím žádosti nevyhověla.

[2] Proti rozhodnutí žalobkyně brojila u městského soudu, který napadeným usnesením její žalobu odmítl jako opožděnou. Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti němu podala kasační stížnost. Zároveň navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť výkonem napadeného rozhodnutí by mohlo dojít k ohrožení jejího života.

[3] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka dle ní neosvědčila hrozící újmu. Uvedla, že se situace stěžovatelky

výkonem napadeného rozhodnutí nemění, neboť rozhodnutí nezakazuje její pobyt v ČR, ani ji nenutí vycestovat na území země původu.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej ale může na návrh stěžovatele přiznat. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s., přiměřeně aplikovatelného na řízení o kasační stížnosti (§ 64 s. ř. s.), soud přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby mohl být kasační stížnosti takový účinek přiznán, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (např. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32; či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 - 11, bod 7). Ten musí v odůvodnění návrhu konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Důvody možného vzniku újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Stěžovatelka svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila ohrožením svého života.

[6] V posuzovaném případě správní orgány žádosti stěžovatelky o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění nevyhověly, neboť se stěžovatelka dobrovolně vzdala dočasné ochrany udělené Lotyšskem. Stěžovatelka poté pobývala na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. Napadeným rozhodnutím jí nebylo uděleno požadované vízum, čímž se pobytová situace stěžovatelky na území České republiky nijak nezměnila. Neudělením povolení k pobytu nemůže stěžovatelce vzniknout újma v podobě ohrožení života, jak tvrdí. Tato újma by mohla být spojena až se situací, kdy by stěžovatelce hrozilo správní vyhoštění či povinnost vycestování do země původu, v níž aktuálně probíhá ozbrojený konflikt.

[7] Vzhledem k současné bezpečnostní situaci na Ukrajině však není možné, aby správní orgány uložily stěžovatelce povinnost vycestovat do země původu. Nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti v tomto případě nemůže vést k tomu, aby správní orgány uložily stěžovatelce povinnost vycestovat do země původu.

[8] Nejvyšší správní soud po posouzení povahy napadeného rozhodnutí a stěžovatelkou tvrzeného důvodu pro přiznání odkladného účinku dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky napadeného rozhodnutí, pro ni samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu v podobě ohrožení života. Jelikož nebyla naplněna první z podmínek pro přiznání odkladného účinku, nezabýval se soud splněním zbylých podmínek. Návrh stěžovatelky proto zamítl podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Stěžovatelce bylo usnesením Nejvyššího správního soudu přiznáno plné osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s., a proto ji Nejvyšší správní soud nevyzývá k úhradě soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku.

pokračování

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2025

Ivo Pospíšil  
předseda senátu